

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

hierna: de vreemdeling),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
's-Hertogenbosch, (hierna: de rechtbank) van 30 maart 2010 in zaak nr.
10/9015 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister van Justitie (hierna: de minister).

1. Procesverloop

Bij besluit van 2 maart 2010 is de vreemdeling in vreemdelingenbewaring gesteld. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 30 maart 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard en het verzoek om schadevergoeding afgewezen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 1 april 2010, hoger beroep ingesteld. Tevens heeft hij daarbij de Afdeling verzocht hem schadevergoeding toe te kennen. Deze brief is aangehecht.

De minister heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Het verzoek om schadevergoeding dient reeds hierom te worden afgewezen.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. bevestigt de aangevallen uitspraak;
- II. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Aldus vastgesteld door mr. H. Troostwijk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. B. van Dokkum, ambtenaar van Staat.

w.g. Troostwijk
lid van de enkelvoudige kamer

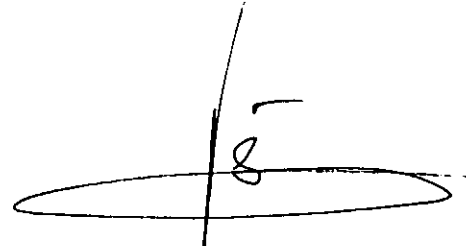
w.g. Van Dokkum
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 26 april 2010

480.

Verzonden: 26 april 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line at the bottom, and a large, stylized 'V' shape in the center.

mr. H.H.C. Visser

DO/01/APR/2010. 17:15

snijdersentoeemen adv

FAX Nr. : 0411677690

P. 006/010

NR. 030

P. 1/5

Rechtbank 's-Gravenhage

Nevenzittingsplaats te 's-Hertogenbosch

Vreemdelingenkamer

Postadres: Postbus 90125, 5200 MA 's-Hertogenbosch

Bezoekadres
Leeghwateraan 8
5223 BA 's-Hertogenbosch
Telefoon 073 - 6 20 20 20
Fax -

AANTEKENEN
 PER FAX ((0411) 67 76 90)

Snijders en Toemen Advocaten
tav de heer mr. C.A.J.M. Snijders
Postbus 195
5280 AD Boxtel

Onderdeel
Contactpersoon
Doorkiesnummer(s)
Faxnummer afdeling
Datum
Ons kenmerk
Uw kenmerk
Bijlage(n)
Onderwerp
Justitienummer

Bewaring
mevr A Harutunyan
073-6202700
073-6202685
30 maart 2010
procedurennummer 10 / 9015 VRONTN V100 C9 BJE

Bij beantwoording de datum en
ons kenmerk vermelden.
Wilt u slechts één zaak in uw
brief behandelen.

de procedure van

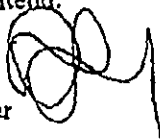
Geachte heer,

Hierbij zend ik u een afschrift van de uitspraak in bovenvermelde procedure.

Voor het instellen van een rechtsmiddel verwijs ik u naar de uitspraak.

Hoogachtend,

de griffier

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 10/9015

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 30 maart 2010

inzake

geboren op
nationaliteit Iraakse,
verblijvende te Zeist in het detentiecentrum,
eiser,
gemachtigde mr. C.A.J.M. Snijders,

tegen

de minister van Justitie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde S. Faddach.

Procesverloop

Op 2 maart 2010 is eiser op grond van artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) in bewaring gesteld.

Op 9 maart 2010 is namens eiser tegen zijn inbewaringstelling beroep ingesteld. Voorts is om schadevergoeding verzocht.

De zaak is behandeld op de zitting van 23 maart 2010, waar eiser is verschenen in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. De rechtbank beoordeelt thans of de toepassing of tenuitvoerlegging van de maatregel van vreemdelingenbewaring in overeenstemming is met de wet en bij afweging van alle daarbij betrokken belangen in redelijkheid gerechtvaardigd is.

2. Eiser heeft – kort weergegeven – aangevoerd dat er twijfel bestaat of eiser tijdens het voortraject is gehoord in een taal die hij verstaat. Eiser heeft er moeite mee dat bij de behandeling van het beroep ter zitting geen tolk Sorani aanwezig is. De gronden dat eiser niet beschikt over een identiteitspapier als bedoeld in artikel 4.21 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000), dat eiser geen vaste woon- of verblijfplaats heeft en dat hij geen middelen van bestaan heeft worden door eiser betwist. Eiser had een adres bij

AWB 10/9015

2

het COA, beschikt over een Iraaks identiteitsdocument en ontving een COA-uitkering. Verweerder handelt niet voortvarend. Tussen de inbewaringstelling en het eerste vertrekgesprek zijn tien dagen verstreken. Volstaan had kunnen worden met een lichter middel. Het vermoeden dat eiser zich zal onttrekken aan uitzetting blijkt niet uit de gronden die aan de maatregel van bewaring ten grondslag zijn gelegd. Betwist wordt dat eiser geen gehoor heeft gegeven aan een uitnodiging voor een vertrekgesprek op 24 februari 2010.

3. Met betrekking tot de grief dat er twijfel bestaat of eiser tijdens het voortraject is gehoord in een taal die hij verstaat, overweegt de rechtbank als volgt. Gebleken is dat eiser de Sorani taal spreekt, terwijl de gedingstukken en het verhandelde ter zitting geen aanknopingspunten bieden om te oordelen dat eiser ook andere talen spreekt. Uit het proces-verbaal van staandehouding, overbrenging en ophouding en het proces-verbaal van verhoor (zie artikel 59 Vw juncto artikel 5.2 Vb), beide van 2 maart 2010, blijkt dat eiser is gehoord in het 'Arabisch Koerdisch'. De Sorani taal is, zo is van algemene bekendheid te achten, één van de talen die gesproken wordt in het gedeelte van Irak waar de Koerdische bevolkingsgroep de meerderheid vormt. Uit de genoemde processen-verbaal blijkt dat eiser in beide gehoren vrij uitvoerige verklaringen heeft afgelegd. Gelet op al het voorgaande, in onderlinge samenhang bezien, kan er naar het oordeel van de rechtbank van uit worden gegaan dat eiser in de Sorani taal is gehoord.

4. Ten aanzien van het feit dat ter gelegenheid van de behandeling van het beroep ter zitting geen tolk Sorani aanwezig was, overweegt de rechtbank dat de gemachtigde van eiser in de gelegenheid is gesteld hetgeen naar te voren te brengen wat hij wenst, waarvan de gemachtigde ook gebruik heeft gemaakt. Voorts heeft de gemachtigde van eiser niet verzocht om aanhouding van de behandeling ter zitting om eiser in de gelegenheid te stellen de behandeling ter zitting in een voor hem begrijpelijke taal te volgen en bij die behandeling naar voren te brengen wat eiser wenst, maar zich dienaangaande gerefereerd aan het oordeel van de rechtbank. Gelet hierop heeft de rechtbank geen aanleiding gezien de behandeling met voormeld doel aan te houden.

5. De rechtbank is van oordeel dat verweerder op goede gronden eiser krachtens artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 in het belang van de openbare orde en met het oog op de uitzetting, in bewaring heeft gesteld. Verweerders gemachtigde heeft zich ter zitting ten aanzien van de grond dat eiser "niet beschikt over een vaste woon- of verblijfplaats" gerefereerd aan het oordeel van de rechtbank. De rechtbank is van oordeel dat, voor zover deze grond zou komen te vervallen, er voldoende gronden voor inbewaringstelling resteren. De rechtbank neemt daarbij in aanmerking dat eiser:

- geen rechtmatig verblijf in Nederland heeft;
- niet beschikt over een identiteitsdocument als bedoeld in artikel 4.21 van het Vreemdelingenbesluit 2000;
- niet beschikt over voldoende middelen van bestaan.

Het voorgaande levert, zo is vaste rechtspraak, voldoende grond ernstig te vermoeden dat eiser zich aan zijn uitzetting zal onttrekken. Het Iraakse identiteitsdocument van eiser is, anders dan eiser stelt, geen identiteitsdocument als bedoeld in artikel 4.21 van het Vb 2000. Voorts is een toelage van het COA volgens vaste rechtspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State niet te beschouwen als het beschikken over voldoende middelen van bestaan. Dat eiser niet zou zijn verschenen op een afspraak voor een vertrekgesprek op 24 februari 2010 behoeft geen bespreking nu, gelet op het voorgaande, reeds voldoende gronden aanwezig zijn om eiser in bewaring te stellen. Gelet op het

AWB 10/9015

3

voorgaande kan het bevel tot bewaring de rechterlijke toetsing doorstaan en behoefde verweerder niet te volstaan met een lichter middel

6. Uit de gedingstukken en het verhandelde ter zitting is gebleken dat het dossier van eiser op 8 maart 2010 door DT&V is ontvangen. Op 12 maart 2010 is een vertrekgesprek met eiser is gevoerd en is de laissez-passeraanvraag voor Irak verzonden naar de LP-afdeling. De aanvraag is op 17 maart 2010 ingediend bij de Iraakse autoriteiten. Beide laatstgenoemde handelingen betreffen het werken aan de uitzetting van eiser, zodat van een periode van tien dagen waarin aan de uitzetting van eiser niet is gewerkt geen sprake is. Daarbij laat de rechtbank uitdrukkelijk in het midden of een periode van tien dagen van inactiviteit tot de conclusie zou leiden dat sprake is van onvoldoende voortvarend handelen door verweerder.
7. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat vooralsnog niet gesteld kan worden dat geen reëel zicht op uitzetting bestaat of dat met onvoldoende voortvarendheid aan de uitzetting van eiser wordt gewerkt.
8. Ook overigens is de rechtbank van oordeel, gelet op de stukken en het verhandelde ter zitting, dat de toepassing of tenuitvoerlegging van de bewaring niet in strijd is met de Vw 2000 en evenmin bij afweging van alle daarbij betrokken belangen in redelijkheid ongerechtvaardigd is te achten.
9. Gelet op het voorgaande moet de vrijheidsontnemende maatregel als bedoeld in artikel 59 van de Vw 2000 rechmatig worden geoordeeld en dient het beroep ongegrond te worden verklaard.
10. Het namens eiser ingediende verzoek om schadevergoeding komt niet voor toewijzing in aanmerking, nu ingevolge artikel 106 van de Vw 2000 een dergelijk verzoek slechts kan worden toegewezen indien de rechtbank de opheffing van de bewaring beveelt, dan wel de vrijheidsontneming reeds voor de behandeling van het verzoek om opheffing van de maatregel wordt opgeheven, hetgeen in casu niet het geval is.
11. De rechtbank ziet geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling.
12. Beslist wordt als volgt.

AWB 10/9015

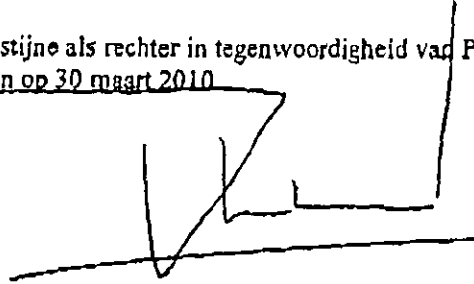
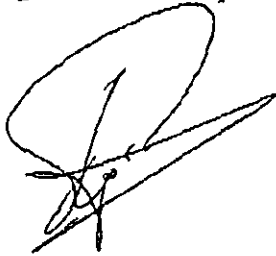
4

Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep gericht tegen de bewaring ongegrond;
- wijst het verzoek om vervoeerder te veroordelen tot schadevergoeding af.

Aldus gedaan door mr. T. van de Woestijne als rechter in tegenwoordigheid van P. Bijen als griffier en in het openbaar uitgesproken op 30 maart 2010

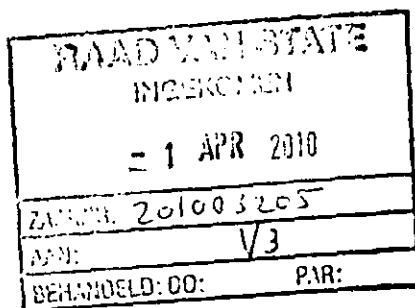

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA Den Haag*

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt één week, na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden: 30 MAART 2010

Postbus 195 5280 AD Boxtel
 Bosscheweg 1 5281 AE Boxtel
 Telefoon: (0411) 67 44 99 Fax: (0411) 67 76 90
 E mail: info@snijdersentoemen.nl
 Website: www.snijdersentoemen.nl

SNIJDERS
 ENTOEMEN
 ADVOCATEN

PER post & FAX 070-3651380

De Edelgrootachtbare Heer /
 Vrouwe
 Griffier van de Raad van State
 afdeling bestuursrechtspraak
 Hoger Beroep Vreemdelingenzaken

Mr C. A. J. M. Snijders
 Mr B. W. M. Toemen
 Mw. Mr E. H. J. M. de Bonth

Postbus 20019
2500 EA 'S-GRAVENHAGE

Boxtel, 1 april 2010

Inzake / IND Afdeling Conservatoire Maatregelen
 Ons kenmerk CS/ER/00014495/14d
 e-mailadres C.Snijders@snijdersentoemen.nl

Edelachtbare Heer / Vrouwe,

HOGER BEROEPSCHRIFT

(gaarne last afgeven)

Geeft eerbiedig te kennen;

geboren op verder te noemen 'verzoeker', thans
 verblijvende in vreemdelingenbewaring te Zeist, te dezer zake woonplaats kiezende te
 (5281 AE) Boxtel aan het adres Bosscheweg 1 ten kantore van zijn advocaat Mr. C.A.J.M.
 Snijders die uitdrukkelijk verklaart door appellant bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn dit
 hoger beroepschrift namens hem in te dienen en te ondertekenen.

Verzoeker heeft kennisgenomen van de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage,
 nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, sector bestuursrecht d.d. 30 maart 2010,
 verzonden enkel per fax op 30 maart 2010, AWB 10/9015 (prod. 1).
 Verzoeker kan zich niet verenigen met deze uitspraak en voert hiertoe de volgende
 grieven aan.

SNIJDERS
ENTOEMEN
ADVOCATEN

Grief 1

Ten onrechte is de uitspraak van de rechtbank te 's-Hertogenbosch slechts per fax verzonden, zulks in strijd met de bepalingen van art. 8:37 AWB, waarin geregeld is dat verzending van de uitspraak geschiedt per aangetekende brief.

Toelichting

Naar de opvatting van verzoeker is zulks een bepaling van openbare orde tenzij de rechtbank daarvoor andere regels heeft bepaald. Aan verzoeker is niet bekend dat de rechtbank daar andere regels over gegeven heeft en zulks zou de rechtbank wellicht kunnen uitleggen.

Het is in ieder geval aan verzoekers gemachtigde bekend dat de laatste tijd, sinds de vreemdelingenkamer van de rechtbank te 's-Hertogenbosch georganiseerd is, veelvuldig alleen per fax wordt toegezonden, terwijl het voorheen gebruikelijk was en naar de opvatting van verzoekers gemachtigde ook bij andere nevenzittingsplaatsen nog steeds gebruikelijk is om de uitspraak in ieder geval ook per post te verzenden. Hij is van mening dat op grond daarvan de inhoud van de uitspraak als nietig moet worden beschouwd.

Grief 2

Ten onrechte heeft de rechtbank een beslissing gegeven op basis van de behandeling ter zitting zonder dat daarbij een tolk aanwezig was in de taal die verzoeker kan spreken.

Toelichting

Verzoekers gemachtigde heeft vastgesteld dat die tolk niet aanwezig was en heeft gezegd dat hij op grond daarvan vindt dat daar een besluit over moet worden genomen en de rechtbank maakt daar nu achteraf van dat verzoekers gemachtigde niet om uitstel heeft gevraagd, maar dat is geen valide argument.

De rechtbank had ook op grond van het bezwaar dat door verzoeker is aangevoerd, het besluit kunnen nemen om verzoeker alsnog te horen of om een nieuwe zitting te organiseren om dat te doen. Hetgeen de rechtbank nu doet is in strijd met een behoorlijke procesorde en in strijd met de zorgvuldigheid, temeer door hetgeen de rechtbank overweegt met betrekking tot het voortraject waarover hierna nog een andere grief zal worden ingediend, waarbij de rechtbank er van uit gaat dat verzoeker in een voor hem passende taal gehoord zou zijn, terwijl dat door de rechtbank niet gecontroleerd is en ook niet gecontroleerd kon worden op de zitting. De rechtbank heeft ook niet de gelegenheid te baat genomen om dat wellicht in een aanvullende zitting te controleren.

Grief 3

Ten onrechte heeft de rechtbank geen gevolg gegeven aan het verzoek van verzoeker om het beroep gegrond te verklaren vanwege het feit dat hij in het voortraject niet gehoord is in een taal die hij spreekt, althans dat dat op geen enkele wijze uit het dossier kenbaar is. Ook de vertegenwoordiger van de Minister heeft ter zitting erkend dat er allerlei aanduidingen in het dossier staan, zoals 'de Irakese taal' (wat geen taal is), 'Koerdisch-Arabische taal' (hetgeen geen duidelijke aanduiding van een taal is) en ten onrechte heeft de rechtbank, zonder dat te verifiëren, de conclusie getrokken dat op

SNIJDERS
ENTOEMEN
ADVOCATEN

grond van het feit dat er verklaringen van verzoeker in het dossier aanwezig zijn, hij dan wel zou zijn gehoord in een taal die hem past.

Het gaat hier om vrijheidsberoving van iemand die geen strafbaar feit heeft gepleegd, een vreemdelingenbewaring die over het algemeen zeer langdurig zijn beslag kan hebben, en dan gaat het niet aan om op dergelijke wijze de rechten van verzoeker gebrekkig c.q. niet te toetsen en bij de balangenafweging te betrekken.

Grief 4

Uit het asiëldossier is overduidelijk dat cliënt steeds gehoord is in de Sorani taal. Dat is een van de meerdere Koerdische talen. Het feit dat uit het proces-verbaal naar voren komt dat er uitvoerige verklaringen zijn, is op geen enkele wijze een kenbare motivering voor het feit dat daar dan ook een Sorani tolk bij aanwezig is geweest. Dat is een niet gefundeerde conclusie van de rechtbank, die onterecht is.

Het is des te bezwaarlijker dat de rechtbank dat doet, omdat ook op de zitting die tolk niet aanwezig was. Het feit dat de gemachtigde van verzoeker alles wat hem wenselijk achtte heeft gezegd, kan aan die feiten allemaal niet afdoen, omdat verzoeker er gewoon recht op heeft dat hij in een voor hem passende taal gehoord wordt door de rechtbank. Al had hij niets gezegd, of niets willen zeggen, dan had er nog een tolk moeten zijn.

Grief 5

Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen dat verweerder op goede gronden krachtens art. 59 1° lid aanhef en onder a van de Vw 2000 in het belang van de openbare orde en met het oog op de uitzetting, verzoeker in bewaring heeft gesteld.

Toelichting

Nog afgezien van het feit dat verzoeker nog steeds van mening is dat hij wel beschikt over middelen, opvang en een vaste woonplaats, omdat hij namelijk gewoon op het AZC door de politie op verzoek van de DT&V is aangehouden, maar vooral omdat op geen enkele wijze het belang van die openbare orde aangetoond is en ook niet op de wijze zoals de IND dat weliswaar gesteld, maar niet onderbouwd heeft, namelijk dat er een vrees voor onttrekking aan het toezicht zou zijn.

De rechtbank gaat nota bene in het totaal niet in op een tweetal argumenten die zijn aangevoerd ten aanzien daarvan en die de IND vertegenwoordiger ter zitting ook niet heeft kunnen uitleggen, namelijk dat het eerste terugkeergesprek met verzoeker pas gehouden is nadat hij in bewaring was gesteld en dat omtrent de stelling dat verzoeker voor een eerder terugkeergesprek zou zijn uitgenodigd, geen enkele bewijs in het dossier aanwezig is en ook daarover de vertegenwoordiger van de IND ter zitting heeft gesteld dat dat bewijs inderdaad niet gevonden kan worden.

De rechtbank had dan minimaal toch moeten overwegen waarom dat deze, met kracht naar voren gebrachte argumenten ter zitting, afgewezen zouden kunnen worden.

Als de redenering van de rechtbank, namelijk dat er voldoende vermoedens zou bestaan dat iemand zich aan uitzetting onttrekt als hij geen middelen van bestaan heeft en niet beschikt over een identiteitsdocument en niet rechtmatig in Nederland verblijft, dan zou dat betekenen dat iedere vreemdeling 4 weken na de uitspraak van de rechter ipso facto daarmee in bewaring kon worden gesteld. En dat is toch niet de wet, het beleid en dat is ook niet de rechtspraak. Daarmee beoogt verzoeker te stellen dat de IND niet op goede gronden gehandeld heeft en de rechtbank dat niet had kunnen goedvinden en de

SNIJDERS
ENTOEMEN
ADVOCATEN

rechtbank door te overwegen wat er onder punt 5 van de uitspraak is overwogen, niet het juiste goede criterium uit de wet en de rechtspraak heeft gehanteerd.

Grief 6

Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen in r.o. 6 en 7 dat er niet gesteld kan worden dat er geen reëel zicht op uitzetting bestaat, of dat met onvoldoende voortvarendheid aan de uitzetting van eiser wordt gewerkt.

Uit het dossier blijkt immers dat pas op 12 maart na de inbewaringstelling van 2 maart, er een vertrekgesprek is gevoerd nadat het dossier op 8 maart door de DT&V was ontvangen, waarbij verzoeker uiteraard blijft herhalen dat het de meest voor de hand liggende route zou zijn geweest dat hij een vertrekgesprek had gekregen alvorens hij in bewaring was genomen.

Het is toch echt de bedoeling van het systeem van de wet dat iemand eerst in de gelegenheid wordt gesteld om duidelijk te maken dat hij vrijwillig wil vertrekken en dat niet de vaststelling van het feit dat iemand zegt dat niet te willen pas gedaan wordt, nadat hij al in bewaring is gesteld. De bewaring is toch een ultimum remedium dat niet meteen als eerste oplossing moet worden gepresenteerd. Het systeem van de wet voorziet er in dat iemand eerst een verplichting heeft om weg te gaan en dat toch op zijn minst vastgesteld moet worden hoe dat dan verloopt.

Nu heeft de IND/DT&V, door verzoeker eerst in bewaring te stellen en hem in de omstandigheden van onvrijheid te brengen en daarna pas een eerste terugkeergesprek te houden, de felten omgedraaid en het is niet onbegrijpelijk dat iemand in die omstandigheden zegt dat hij niet terug wil, maar de bewaring kan toch niet als middel opgelegd worden om iemand te dwingen.

Wanneer de rechtbank zegt dat van een periode van 10 dagen niet gebleken is, dan is dat naar de opvatting van verzoeker niet juist, gezien het feit dat hij op 2 maart in bewaring wordt gesteld en dat hij er op 12 maart voor het eerst actie wordt gevoerd.

Grief 7

Ten onrechte heeft de rechtbank gesteld dat overigens niet gebleken is dat de belasting of ten uitvoerlegging van de bewaring in strijd met de Vw is, hetgeen alleen al onterecht gesteld omdat op een aantal ter zitting nadrukkelijk naar voren gebrachte verweren niet eens gereageerd is in de uitspraak, zoals het eerder gememoreerde punt van het niet eerder houden van terugkeergesprekken.

Grief 8

Ten onrechte heeft de rechtbank ook niet gereageerd op het door verzoeker naar voren gebrachte argument dat bij afweging van de alle in aanmerking komende belangen voortzetting van de inbewaringstelling of oplegging van de inbewaringstelling niet redelijk is.

Toelichting

Die stelling komt in het beroepschrift voor en daar dient de rechtbank op in te gaan, temeer daar er nogal wat argumenten naar voren zijn gebracht waar de rechtbank ook al niet op in gegaan is en dan had de rechtbank op zijn minst in een overweging die belangenafweging dienen te doen. Die belangenafweging had naar de opvatting van

SNIJDERS
ENTOEMEN
ADVOCATEN

verzoeker met zich mee dienen te brengen dat er in dit stadium voor de IND, gezien het niet hebben gevoerd van terugkeer gesprekken en gezien de gebrekkige wijze waarop verzoeker gehoord is, een inbewaringstelling niet gerechtvaardigd was.

CONCLUSIE:

Verzoeker is van mening dat op grond van al deze gememoreerde grieven de uitspraak van de rechtbank en de beschikking van de IND niet stand kunnen houden en verzoekt u dan ook het hoger beroep tegen de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, sector bestuursrecht d.d. 30 maart 2010, verzonden enkel per fax op 30 maart 2010, AWB 10/9015 gegrond te verklaren, met dien verstande dat de beslissing zal worden vernietigd, dat de bewaring wordt opgeheven, verzoeker schadevergoeding zal ontvangen en verweerder te veroordelen in de proceskosten.

Bepaaldelijk gevolmachtigde

C.A.J.M. Sniijders

